

fanfare manglet, som man efter at have overværet Finanslovforhandlingen de foregaaende Aar uvilkaarlig havde ventet skulde komme i Aar foran Valget. Vel har de udmærkede Herolder, der har været udsendt af Oppositionspartierne, kaldt til Samling, men der har været nogen Usikkerhed at spore i deres Optræden. Dette er nu heller ikke underligt. Oppositionspartierne har efter min Mening undergravet deres egen Stilling ved den Uforsonlighedens Politik, de har ført overfor Regeringen, den Politik, der er drevet gennem Aarene, men som kulminerede ved de mange Dagsordenes Stormløb i Forfjor og sidste Aar, disse Stormløb, der i Oppositionsblade skildredes som store Sejre, men som hos den nøgternt tænkende Del af Vælgerne i Virkeligheden mødtes og stadig mødes med Foragt, disse Stormløb, som i Foraaret 1923 er blevet stemplet allerstærkest af en af de Radikale førende Mænd, nemlig den forhenværende Finansminister Brandes. Denne skrev den Gang i „Politiken“ om de mange Dagsordensdebatter, at „til Tider saa det helt broget ud, og vor fredelige Indsø piskedes op i Skum. Dog, det var Skum, Vandblærer, Bobler, og kun de rørende enfoldige“ — det er stadig Brandes, der taler — „troede, at Hr. Neergaard skulde blive saa utilregnelig eller uberegnelig, at han vilde lade sig styrte paa et personligt Forhold“. Saa nævner Brandes Banksagen og slutter med at hævde, at Neergaard som enhver Politiker bør og kan afvente Valgdagens Dom. Det er rene Ord for Pengene, vi har her, og de er ikke til at tage fejl af. Det er i Virkeligheden ogsaa det, som vi fra alle politiske Partiers Side har mærket gør sig gældende hos Befolkningen ved de mange Møder, der har været afholdt i denne Sommer. Oppositionspartierne har ført en Politik, der, som det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard sagde, ved sit Had og i Virkeligheden ved sit negative Indhold vil give Bagslag paa Valgets Dag.

Men Usikkerheden hos Oppositionspartierne kommer ogsaa af en anden Grund, den, at man ikke tør sige rent ud, hvad man vil efter Valget. Man vil først fælde Ministeriet. Og tilsyneladende er Rollerne fordelt. Socialdemokratiet skal levere Vaabnene. Nu tænker jeg mig, at der indenfor Socialdemokratiet, naar der er Tale om Vaaben og Vaabens Brug, i de senere Aar er sket en Revision af Opfattelserne, men jeg vil dog antage, at det Vaaben, der bliver leveret, det, der bedst

passer for det ærede Medlem Hr. L. Rasmussens Haand og Naturel, vil blive en af de gammeldags Muskedonnere, der ganske vist har den Fejl, at de tager meget Krudt. Socialdemokratiet skal levere Vaabenet og Krudtet, og de Radikale skal saa levere Kuglen. Det bliver sikkert en meget fin og velformet Sølvknap, som det ærede Medlem Hr. Rode vil levere til Brug til Fældning af Ministeriet Neergaard. Altsaa, man vil først fælde Ministeriet, og saa vil man tage Standpunkt. Det skal være en udmærket Regel, naar man driver Bjørnejagt, men jeg er ikke helt sikker paa, at den slaar til, naar man staar overfor et Valg. Nej, det, som Befolkningen nu stærkere end nogen Sinde før kræver, det er Klarhed, og det er rene Standpunkter. Intet har mere end Krigsaarene med deres Uvished og Utryghed bidraget dertil. Det danske Vælgerfolk lader sig ikke nøje med det ærede Medlem Hr. Rodes meget smukt formede Sætninger, det lader sig heller ikke nøje med det ærede Medlem Hr. L. Rasmussens forjættelsesfulde Ord, de Ord, der var møttet paa at berolige radikale Vælgere, de Ord, som jo sikkert var formet sidste Søndag Eftermiddag, da det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen har siddet og nynnet det smukke Vers: Altid frejdig, naar du gaar.

Nej, Vælgerne vil have, at Spørgsmaalet om Fremtidens Veje skal og maa klares. Det første Spørgsmaal bliver da: Vil de radikale Førere her inde fra Rigsdagen klart angive, hvorledes det radikale Venstre vil stille sig efter Valget? Det synes ikke at være Tilfældet. Men der er een Ting, som vi, der følger med i dansk Politik, kan se, og det er, at Meningerne om de Radikales Stilling efter Valget sikkert er meget delt indenfor det radikale Venstre. Man faar Indtrykket deraf, naar man læser Hr. Brandes's Artikler, og man faar ogsaa Indtrykket deraf, naar man lægger Mærke til, hvad det ærede Medlem Hr. Rode ikke siger. Det Spørgsmaal, der derefter rejser sig, er da dette: Kan Socialdemokratiet i den danske Befolkning om sig og for sin Politik samle et saa stort Tal af Vælgere, at det derigennem herinde paa Rigsdagen kan faa parlamentarisk Grundlag? Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen udtalte, at det danske Socialdemokratis Stemmetal endnu aldrig paa nogen Valgdag havde kulmineret. Det er nu ikke helt rigtigt, men alligevel, selv indenfor Socialdemokratiet er der sikkert ingen, der tror paa en saa stærk Vækst i Stemmetallet for dette Parti, at det alene kan